

Les CRÒNIQUES de
NÀRNIA[®]

C. S. LEWIS

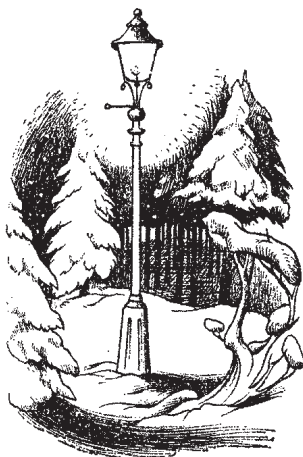
El lleó, la bruixa i l'armari

Estrella Polar

Les CRÒNIQUES de
NÀRNIA[®]
C. S. LEWIS

El lleó, la bruixa i l'armari

Traducció de Jordi Arbonès
Il·lustracions de Pauline Baynes

Estrella Polar

Títol original: *The lion, the witch and the wardrobe*

© del text: CS Lewis Pte Ltd 1950

Il·lustracions d'interior de Pauline Baynes, © CS Lewis Pte Ltd 1950

Il·lustració de coberta de Cliff Nielsen, © CS Lewis Pte Ltd 2002

© de la traducció, Jordi Arbonés Montull, 1991

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre de 2005

Primera edició en aquest segell: agost del 2016

ISBN: 978-84-9137-052-9

Dipòsit legal: B. 18.734-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

Les cròniques de Nàrnia, Nàrnia, i els títols dels diferents volums, així com els personatges i detalls relacionats amb aquests, son marca registrada de CS Lewis Pte Ltd.

Tots els drets reservats.

www.narnia.com

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delicte contra la propietat intel·lectual (Arts. 270 i següents del Codi Penal).

ÍNDIX

1.	La Lucy fica el nas en un armari	11
2.	Què hi va descobrir la Lucy	21
3.	L'Edmund i l'armari	35
4.	Bescuit de la reina	47
5.	De retorn a aquesta banda de la porta	59
6.	Dins la foresta	71
7.	Una jornada amb els castors	83
8.	Què va succeir havent dinat	99
9.	A la casa de la bruixa	113
10.	Comença a rompre's l'encantament	127
11.	L'Àslan és més a prop	139
12.	La primera batalla d'en Peter	153
13.	Màgia profunda de l'alba del temps	167
14.	El triomf de la bruixa	181
15.	La màgia més profunda d'abans de l'alba del temps	195
16.	Què va passar amb les estàtues	209
17.	La cacera del cérvol blanc	223

CAPÍTOL 1

La Lucy fica el nas en un armari

Una vegada hi havia quatre criatures que es deien: Peter, Susan, Edmund i Lucy. Aquesta història tracta del que els va passar quan els enviaren lluny de Londres, durant la guerra, a causa dels bombardeigs. Els van enviar a casa d'un professor que vivia al mig del camp, a uns quinze quilòmetres de l'estació de ferrocarril més propera, i a tres de l'oficina de correus que quedava més a la vora. El professor no era casat i vivia en un casalot grandios amb una majordoma anomenada senyora Macready i tres criades. (Es deien Ivy, Margaret i Betty, però no surten gaire en aquesta narració.) Ell era un home molt vell, amb cabells i pèls espessos que li cobrien la major part del rostre com també el cap, i els petits de seguida el van trobar simpàtic; però el primer vespre, quan va acudir a rebre'ls a la porta principal, tenia un

aspecte tan extravagant, que la Lucy (que era la més petita) es va sentir una mica atemorida, i a l'Edmund (que la seguia en edat) li van agafar ganes de riure i va haver de fer veure que es mocava per ocultar les rialles.

Tan bon punt van haver dit «bona nit» al professor i pujat al pis de dalt per passar-hi la primera nit, els nens van anar a la cambra de les nenes, i es van posar a comentar la jugada.

—Hem tingut sort, no cal dir-ho —va remarcar en Peter—. Això serà fantàstic. Aquest vell ens deixarà fer el que ens doni la gana.

—A mi em sembla que és un vell bon jan —va fer la Susan.

—Oh, vinga, home! —va exclamar l'Edmund, que estava cansat i simulava no estar-ho, la qual cosa sempre el posava de mal humor—. No continueu parlant d'aquesta manera!

—De quina manera? —va demanar la Susan—. I de més a més, a aquesta hora ja hauríeu de ser al llit.

—Ja prova de parlar com la mare! —va fer l'Edmund—. I qui ets tu per dir-me quan me n'he d'anar a dormir? Vés-hi tu, a dormir!

—No fariem bé d'anar-hi tots? —va suggerir la Lucy—. Si ens senten xerrar, hi haurà un dalta-baix.

—No ho creguis —va dir en Peter—. Us dic que en aquesta casa ningú no farà cas del que fem nosaltres. D'altra banda, no ens sentiran pas. Des d'aquí dalt fins al menjador hi ha ben bé deu minuts, i cal baixar escales i recórrer passadissos.

—Què és aquest soroll? —va preguntar la Lucy de sobte.

Aquella era la casa més gran que havia vist mai, i pensar en tots aquells llargs passadissos i les file-res de portes, que donaven a cambres buides, començava a esborronar-la.

—No és més que un ocell, beneita —li va dir l'Edmund.

—És una òliba —va opinar en Peter—. Aquest és un indret fabulós per a les aus. Ara me n'aniré a dormir. Demà podrem anar a explorar. En un lloc com aquest, s'hi pot trobar qualsevol cosa. Heu vist aquelles muntanyes, quan veníem? I els boscos? Hi pot haver àligues. Hi pot haver cérvols. Hi deu haver falcons.

—Toixons! —va fer la Lucy.

—Guineus! —va afegir l'Edmund.

—Conills! —deia la Susan.

Però l'endemà al matí queia una pluja persistent, tan densa que, en guaitar per la finestra, no es veien ni les muntanyes ni els boscos, i ni tan sols el rierol del jardí.

—És clar, *havia* de ploure! —va exclamar l'Edmund.

Havien acabat d'esmorzar amb el professor i s'havien aplegat a la cambra de dalt que ell els havia assignat: una sala allargassada, de sostre baix, amb dues finestres que miraven en una direcció, i dues més cap a l'altra.

—Deixa de remugar, Ed —li va dir la Susan—. M'hi jugo qualsevol cosa que s'aclarirà d'aquí a una hora o una cosa així. I mentrestant, no ens podem queixar de res. Hi ha una ràdio i un gavadal de llibres.

—No pas per a mi —va dir en Peter—. Jo me'n vaig a explorar la casa.

Tothom hi va estar d'acord, i va ser així com van començar les aventures. Aquella era la mena d'edificació que no sembla tenir fi, i era plena de llocs sorprenents. Les primeres portes que van obrir donaven tan sols a habitacions desocupades, tal com tothom esperava; però de seguida van arribar a una sala molt llarga plena de pintures, i també hi trobaren una armadura; després hi havia una estança, amb tot de cortines verdes, i una arpa en un racó; tot seguit, venien tres graons que anaven cap a baix, i cinc que anaven cap a dalt, i aleshores un petit replà i una porta que donava a un balcó, i després tota una sèrie de cambres que

es comunicaven entre si, totes amb les parets folrades de llibres: la majoria eren exemplars molt antics, i alguns, més grossos que les Bibles de les

esglésies. I de seguida es trobaren en una habitació que era absolutament buida a excepció d'un enorme armari, d'aquells que tenen una lluna a la porta. No hi havia res més a l'estança, tret d'una mosca vironera morta a la lleixa de la finestra.

—Aquí no hi ha res! —anuncià en Peter, i tots van desfilir de nou cap a fora de la cambra..., tots llevat de la Lucy.

Ella s'hi va quedar perquè li va semblar que val-

dria la pena de provar d'obrir la porta de l'armari, per bé que estava quasi segura que estaria tanca-
da amb clau. Amb sorpresa, però, va veure que
cedia i s'obria amb tota facilitat, mentre en queien
dues boles de naftalina.

Guaitant a l'interior, hi va veure una colla d'a-
brics penjats: la majoria eren llargs abrics de pell.
A la Lucy no hi havia res que li agradés tant com
la flaire i el tacte de les pells. Immediatament es
va ficar a l'armari, entre els abrics, i va començar a
refregar-hi la cara, tot deixant la porta oberta, no
cal dir-ho, perquè sabia que era una ximpleria
tancar-se un mateix en un armari. Tot seguit, s'hi
va anar endinsant i va descobrir que hi havia una
segona renglera d'abricos penjats darrere de la pri-
mera. Allí dins, era gairebé completament fosc, i
la nena estirava els braços cap endavant per no
topar de cara contra el fons de l'armari. Va fer una
passa endavant..., després dues o tres més..., sem-
pre esperant de tocar la fusta amb les puntes dels
dits. Però no la sentia...

«Deu ser un armari sorprenentment enorme»,
pensava la Lucy, mentre continuava avançant i
anava separant els suaus faldons dels abrics per
poder passar.

Després va notar que trepitjava alguna cosa que
cruixia.

«Són boles de naftalina?», es va dir, tot acotant-se per palpar-les amb la mà.

Però en comptes de trobar la dura i suau superfície de fusta de la base de l'armari, va tocar una cosa blana, polposa i extremament freda.

«Això sí que és estrany!», va pensar, alhora que avançava un parell de passes més.

En aquell moment, va sentir que el que li fregava la cara i les mans no eren pas les pells suaus, sinó una cosa dura i aspra, i fins i tot punxosa.

—Ui, semblen branques d'arbres! —va exclamar la Lucy.

I aleshores va veure que hi havia una llum que brillava al seu davant; no pas a un parell de pams, on hauria d'haver estat el fons de l'armari, sinó a molta distància. Una cosa freda i tova anava caient sobre el seu cap. Tot seguit, s'adonà que es trobava al mig d'un bosc, en plena nit, amb una capa de neu sota els peus i tot de borrallons que queien.

La Lucy es va esverar una mica, però al mateix temps se sentia molt encuriosida i emocionada. Va mirar enrere per sobre l'espatlla, i allà, entre els foscos troncs dels arbres, encara podia albirar la porta oberta de l'armari i fins i tot una llenca de la cambra buida d'on havia partit. (Havia deixat, com és natural, la porta oberta, car sabia que

és una ximpleria tancar-se un mateix en un armari.) Semblava que, allí, encara hi havia claror de dia.

«Si alguna cosa surt malament, sempre tinc la possibilitat de tornar enrere», pensava la Lucy.

Va començar a caminar sobre la neu, que crui-xia, i a través del bosc, devers l'altra llum. Al cap d'uns deu minuts, hi va arribar i descobrí que es tractava d'un fanal. Mentre el con-

templava, tot preguntant-se què hi feia un fanal, al mig del bosc, i sense saber què fer, va sentir soroll de passos que s'acosta-ven cap on era ella. I al cap d'un instant, una persona molt estranya va sortir d'entre els arbres fins a penetrar en l'aurèola de llum del fanal.

Era només una mica més alta que la Lucy i duia un paraigua obert, blanc de neu. De la cintura cap amunt era com un home, però les seves cames tenien la forma de les potes dels bocs (cobertes de llustrosos pèls negres), i en comptes de peus tenia peülles. També tenia cua, però la Lucy de primer no ho va adver-

tir, perquè la duia passada per sobre el braç amb què aguantava el paraigua, per tal que no se li arrossegues per la neu. Portava una bufanda de llana vermella enroscada al coll, i també la seva pell era més aviat rogenca. Tenia una carona rara, però simpàtica, amb una barbata punxeguda i cabells rullats, i entre els cabells sobresortien dues banyetes, una a cada costat del front. En una de les mans, com deia, hi duia el paraigua; a l'altre braç, hi portava diversos paquets de paper d'embalatge. Amb aquells paquets i la neu, semblava que havia anat a comprar els presents de Nadal. Era un faune. I quan va veure la Lucy, es va sobresaltar tant per la sorpresa, que va deixar caure tots els paquets a terra.

—Com hi ha món! —va exclamar el faune.